

Bohoslužby v Šumperku 29.ledna 2017

Mt 5, 1-12

Milé sestry, milí bratři, Božímu lidu nastaly požehnané časy. Nejprve se objevil Jan Křtitel s ohnivým slovem volajícím k obrácení. To bylo skutečně nečekané a nové, bylo lákavé se k němu přijít podívat a bylo skoro nemožné jeho slovu odolat. Člověk se nad sebou musel zamyslet a přehodnotit, zda jeho vztah k Bohu je skutečně tak bezproblémový, jak by si byl myslel. Jedině pravý prorok mohl v člověku zažehnout takto zásadní otázku. Janova mise ale skončila uvězněním. Klid však nastal jen na chvíli, neboť v tu dobu se objevil kdesi v Galileji další prorok. Nějaký tesař z Nazareta, který se nechal také od Jana pokřtít, začal podobně jako on kázat o obrácení a posiloval naději blízkého království Božího. Tomu se tedy dá říct skutečně požehnaný čas. Jeden prorok za druhým. Skončilo dlouhé Boží mlčení, je naděje, že se navrátí ty šťastné časy, kdy Izrael byl silný, svobodný, měl svého Boha na dosah.

V takové chvíli člověka zaplní zvláštní pocit, cítí se opravdu šťastný. V zemi je veliký prorok, který jediným dotekem, někdy i jen slovem, uzdravuje, vyhání demony, posiluje v člověku naději a touhu po Bohu. Myslím, že každý z nás by byl bez sebe blahem, kdyby takové věci viděl ve svém sboru, ve svém městě. Bůh je zde, působí, jedná. Jeho slova je plná země, lidé nechávají všeho a jdou za ním. Myslím, že bychom byli skutečně šťastni, kdyby se tento kostel plnil do posledního místa, na biblické by se živě debatovalo a vyloženě hltalo Boží slovo. Člověk je rád šťastný. Cítí se dobře, pokojně, je takový klidný. Necítí se sevřeně a v úzkosti, nemá pocity opuštěnosti. To je pocit skutečného štěstí. Vidí, že se děje něco příjemného, milého. Jistě si mnozí říkali, jaké mají štěstí, že se dožili právě této chvíle, kdy v zemi působí hned dva velcí proroci po sobě a je zde naděje, že končí ten čas potupy Božího lidu.

Štěstí, být šťastný, to je velké téma. Člověk po něm touží, chce jím naplnit svůj život. Chvilky jako ty, které prožívali svědkové působení Janova a Ježíšova, k tomu velice výrazně přispívají. Snad proto i první veliké veřejné vystoupení, které nám předává evangelista Matouš, začíná slovy o těch, kteří jsou skutečně šťastni. Právě tak se totiž dá vyložit výraz blahoslavený. A tak by se jistě nabízelo, aby na prvním místě stálo něco v tom smyslu, že blahoslavení jsou ti, kdo tu nyní sedí a poslouchají slova Ježíšova. Blahoslavení ti, kdo se můžou těšit na Boží království na obnovu slávy Božího lidu. To by docela zapadalo do celkové situace. A po pravdě řečeno by i nám sedělo blahoslavení takového stavu, kdy dosahujeme pokoje, vnitřní harmonie, spokojenosti se svým dílem a třeba s politickou situací. Jste blahoslavení, protože žijete v krásné zemi, v úžasném městě, chodíte do velkého a živého sboru, máte hodné děti, dobrou

práci, ve všem hojnost. Tak nějak bychom si přeci vybavili i my šťastné lidi, mají mnoho důvodů k úsměvům, optimismu, na druhou stranu žádné existenční starosti. Jenže Ježíš začíná trochu jinak. Mluví o jiných lidech. Chudí v duchu, plačící, tišší, lačníci po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, činitelé pokoje, pronásledovaní pro spravedlnost. Jedná se o pojmy, které spíše zarazí a moc se neslučují s tím, co považujeme za důvody ke štěstí. Těmto lidem buď něco chybí nebo jsou v nemilé situaci. Proč právě je Ježíš blahoslaví? Proč zrovna důrazem na štěstí těchto lidí začíná své působení? Je to zásadní otázka pro pochopení jeho díla.

Když se na ty blahoslavené podíváme, uvidíme, že jedna věc je všem společná, nebo alespoň se dá v podtextu všech těch blahoslavenství najít. Je to odpoutání od sebe sama, od důrazu na své já. Na jednu stranu to vypadá, že jsou ve stavu, který by si nikdo z nás nepřál, řekli bychom možná, že jsou to chudáci, že se do takových situací dostali. Možná bychom jich i litovali, třeba těch plačících a chtěli jim pomoci, aby se ta jejich situace zlepšila. Na druhou stranu můžeme připustit, že se takto sami rozhodli, že je to jejich volba. Jsou to věci, které naplňují jejich život. Důležité je vědět, že sami je ani nehledají, zkrátka přicházejí a činí je šťastnými. U některých věcí nám to může přijít docela jasné, milosrdní, pokojní, čistého srdce, tady asi není nad čím se zarážet. Ovšem nad některými si musíme položit otázku, jestli to Ježíš myslí skutečně vážně? Plačící, pronásledovaní? Co je v tom za štěstí, za naplnění? Zde je právě potřeba si uvědomit, že nejde o jednotlivosti, ale celkový postoj člověka, který je skrytý za všemi těmi blahoslavenstvími. Ostatně Ježíš to všechno shrnuje v závěru dnešního oddílu, když zdůrazňuje, že blahoslavení budou právě kvůli němu, kvůli pronásledování pro jeho jméno. I když jednotlivá blahoslavenství popisují docela široký prostor činností a stavů, všechno míří do posledních dvou veršů.

Slova blahoslavenství musela na posluchače zapůsobit jako polítí studenou vodou. Podle dosavadních zkušeností vše ukazovalo k nádhernému času, ke šťastné době. Jeden prorok za druhým. Navíc ten druhý je dost neobvyklý. Uzdravuje, vyhání demony, pomáhá všem lidem z jejich utrpení. Proč tedy mluví o blahoslavených těch, kdo pro něj ponesou potupu? Proč by měl být někdo pro něj tupen? Jan Křtitel byl zatčen, ale jeho žáci nebyli pronásledováni, nikdo je netupil, že mu naslouchali, že se od něj nechali křtít. Ježíš pokračuje v díle Janově a právě počátek Ježíšova kázání na hoře dává tušit, že to pokračování nebude jen v horlivých kázáních a uzdravování různě nemocných a posedlých. Pokračování Ježíšova díla s sebou ponese apel na člověka. Jestliže u Jana stačilo vyznat své hříchy a nechat se pokřtít, u Ježíše půjde o celkovou změnu života. Obrácení a křest je jen počátek, za kterým přichází odevzdání se Bohu, následování Ježíše, touha po tom měnit nejen to, co sami vidíme jako špatné, ale i to, co nám moc zlé nepřijde. Působení Ježíšovo se ponese právě tímto směrem, který se ukazuje v blahoslavenstvích. Povede člověka k tomu, aby svět kolem sebe vnímal jiným pohledem, který bude upřen nikoliv na svou dokonalost, své štěstí, ale na bližního. Proto přijde čas, kdy bude Ježíšovo jméno tupeno. Jeho slovo se dotkne nitra člověka, aby odhalilo, že i on je hříšník a potřebuje hledat skutečné obrácení. A tady nastává problém, protože se to dotýká témat, která člověk neslyší moc rád. A když něco neslyší moc rád, snaží se potlačit, umlčet hlas, který mu to připomíná. Jsou lidé, kteří neslyší rádi o svých nedostacích. Přitom jich každý máme hodně,

máme se stále z čeho kát.

V úvodu svého kázání na hoře tak Ježíš mluví o těch, kdo jeho slovo vezmou opravdu vážně. Ti totiž velmi záhy zjistí, že otázka skutečně šťastného života má docela nečekanou odpověď. Pokud svůj život spojujeme s Ježíšem, s jeho následováním, stává se mnoho důvodů ke štěstí velmi relativními, protože byly spojeny s naším já. Jsem šťastný, protože se mi něco povedlo, dosáhl jsem určitého cíle, dočkal se veliké události. Jenže Ježíš ukazuje, že skutečně šťastný je ten, kdo se odevzdal Bohu. A to je situace, která ne vždy naplňuje lidský život klidem a bezstarostností. Naopak, stále působí neklid, protože Duch Boží naráží na staré já, které chce být samo sebou, nechce se nechat měnit. Je v nás stále určitý neklid, protože jsme zde na zemi, kde stále je třeba zápasit o Boží věrnost, poznání Božího slova. Skutečný pokoj nacházíme jen v Bohu. A tak jen v něm také máme své plné štěstí. A jsme šťastni, když jdeme jeho cestou, plníme jeho vůli. To často znamená žít jinými hodnotami než náš svět, než mnoho našich blízkých.

Ježíšova blahoslavenství jsou krásným textem, upozorňují nás, v čem je skutečná hodnota každého lidského života. Smíme se nechat inspirovat tím, co znamená být podle Ježíše šťastným člověkem. V jeho životě i životě apoštolů jsme viděli, že se tato slova naplňují. Být Ježíšův s sebou nese skutečnost, že se stáváme milosrdnými, pokornými, pokojnými, toužícími po spravedlnosti, ale také těmi, co pláčou a jsou pronásledováni. Stáváme se lidmi, kteří možná něco ztrácejí, druhým se zdá, že nám něco chybí. Nemůžeme být přece takto šťastni. Ale přesto jsme. Nejde přitom o snahu vést nějaký alternativní život jako vzdor dnešnímu světu. Kdybychom chtěli žít jinak jen z tohoto důvodu, nebudeme nikdy skutečně šťastni. Svět nás dříve nebo později znovu dožene a převálcuje. Nejsem šťastni, protože schválně pláče nad tímto světem i sami nad sebou. Nejsme šťastni, protože se snažíme ze všech sil konat skutky milosrdenství. Jsme šťastni, protože svůj život jsme dali Bohu. A proto někdy pláče, neboť Bůh také pláče nad tímto světem, nad bolestí svých dětí. A konáme skutky milosrdenství, protože Bůh je milosrdný a sám s námi takto jedná. A jsme pronásledováni, ne proto, že za každou cenu provokujeme tento svět a chceme vzdorovat jeho mocným. Ale proto že patříme Bohu a vzhlížíme k němu, od něj čekáme pomoc a naději. Jsme blahoslaveni, když pro Ježíše dáváme ze svého života, když ztrácíme kvůli němu. Můžeme být šťastni, protože když ztrácíme i sami sebe pro něj a jeho lásku, poznáváme, jak mnoho právě on dává nám, jak naplňuje náš život.

Pane Ježíši, jen v tobě můžeme být opravdu šťastni. Jen v tobě vidíme, že život není naplněn tím, co sami dokážeme a získáme, ale tím, co tobě odevzdáme v čem se tebou necháme použít. Prosíme, pracuj v nás a skrze nás svým svatým Duchem, abychom tomuto světu byli nadějí a svědectvím skutečného štěstí a pokoje.

Neděle 29.ledna 2017

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 02 Březen 2017 11:49 -

@page { margin: 2cm } p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120% }

Amen.